
Takács Zsuzsa

HÁROM VERS

Rétes

Amikor elkéséredésemben ketté-
téptem a rétest, ahelyett, hogy késsel
kettévágtam volna, ahogy kérte,

amikor minden ujjam a meggytől véres volt,
kezét kezemre tette nyugtatólag,
Amikor elkaptam az arcáról szememet,

hiszen nem volt már abban könnyeknek helye,
és nem sírhatok minden újabb elrepedt
csigolya miatt, gondoltam. Lesz időm még

sirmi, és nem sirmi lesz időm. Amikor
ráhajoltam és megcsókoltam a kézfejét,
mintha a halálába beleegyeznék, olyan volt.

Emelet

Álmában, mondta, beleragadt a liftbe,
aztán egy ismeretlen lakásba került, épp
olyanba, mint az övé, de jó néhány emelettel

följebb. Hiába kérte az ott lakókat,
hogy kísérik haza, mert gyenge, hiába
fogta meg a ruhájuk suhogó ujját, úgy tettek,

mintha ott se volna. Kiabálni próbált,
de nem jött ki hang a torkán. Végül
megszólalt a telefon, orvosa őt kereste.

Én vagyok! – válaszolt szívdobogva.
Téves! – szabadkozott az orvos, és hiába
tiltakozott, letette a kagylót.

Mint akinek mézbe csepegtetik a mérget

Mint akinek mézbe csepegtetik a mérget,
a halál édességével kecsegtetik,
úgy vártál, föltéve a Beethoven-zene,

ha belépek a szobádba, hogy az fogadjon, ne
a lemezjátszó mellett halálos verejtékben
az élénkzöld diványon fekve te.

De nekem a zongoraszó volt elviselhetetlen,
levettem rögtön a lemezt
(tudtam, hogy többé nem hallgatom meg),

mert nem kísérheti a *széthúzást* feloldás.
(Nem maradt erőd elfüggönyözni a szobát.)
Süket csönd játszott és bántó megvilágítás.

Yves Bonnefoy

A NAGY HAVAZÁS

Az első havazás, kora reggel. Az okker, a zöld
A fák alá menekül.

A második déltájban. Nem marad
A szinből más,
Csak a fenyőtűk,
Lehullanak ők is, néhol sűrűbben, mint a hó.

Aztán estefelé újra,
A fény mérlegkarja megáll.
Az árnyak és az álmok egyforma súlyuak.

Némi szél,
A lába hegyével egy szót ír, túl a világon.